

El meu primer contacte amb la pintura de Neus Martín Royo data aproximadament de l'any 1996. De seguida hi vaig percebre una singular afinitat amb molts aspectes de la meua pròpia indagació poètica i amb els ambients urbans en els quals m'havia mogut que havia intentat reflectir dins la meua obra. Aquella pintura era una mena de "correlat" plàstic del que jo perseguia amb la paraula, i això em va sorprendre. Em trobava davant la "meua" pintura. El món de Martín Royo (poc després vaig saber que es tractava d'una dona molt jove) era el meu món. I així va començar el seguiment de la seva pintura en les diverses etapes posteriors i va néixer també la necessitat de tenir davant meu, a l'hora de treballar, alguns dels seus quadres. Ho necessitava.

Aquells "territoris mestissos", "aquesta terra de ningú suburbial tan característica del nostre temps", com diuen Jaume Vidal i Sergio Vila-San-Juan en textos de catàlegs anteriors, són el punt de partida per crear una pintura de forta personalitat, una pintura que, segons la mateixa pintora, prefereix treballar sobre elements de la realitat que sobre el propi interior. Però el cert és que la realitat, o unes determinades realitats curiosament escollides, donen peu a una investigació en profunditat sobre la vida secreta, la vida que s'hi amaga. No sóc jo el primer que ho diu.

La pintura de Neus Martín Royo és doncs, inicialment, una pintura realista. Però l'ús que fa del color, el tractament dels espais dins la superfície del quadre, les zones que semblen a mig acabar i dins les quals es pot perdre la mirada, allunyen aquesta pintura de tota tendència "hiperrealista". La voluntat de l'autora no és la reproducció fidel sinó una mena de "reinvençió" de la realitat per al de fer veure a l'espectador facetes inèdites d'aquesta mateixa realitat. Un món en decadència, a mig destruir o a mig reconstruir, adquireix un insòlit atractiu, un atractiu que efectivament posseeix quan potser ens hi passem una tarda de diumenge, solitaris i amb un esperit contemplatiu. Neus Martín Royo ens retorna aquest món modificat, enriquit, acolorit i estimat per ella, pel fet que és l'àmbit on s'ha fet i que l'envolta. I per això mateix la seva pintura neix madura, no es repeteix sinó que insisteix, tot enriquint-se contínuament en uns temes i en uns procediments propis, intransferibles, perfectament assumits i dominats.

El suburbi, l'aglomeració urbana, les zones portuàries i, en la present exposició, els fars de l'illa de Menorca, són els elements bàsics de la pintura de Neus Martín Royo. Façanes que se superposen dins el quadre sense deixar veure el cel, o de vegades un cel amb franges de color o cobert de núvols; blocs d'habitaçes on, al costat d'uns tons foscos, ocres o grisos, destaquen edificis de colors vius o panys de parets mitgeres que formen quadrats que la mateixa pintora ha qualificat de mondriànics; naus industrials, hangars, torratxes, xemeneies, torres metàl·liques, antenes, tancs o dipòsits propis de les zones industrials, algun vehicle, senyals de trànsit, publicitat en tanques, cartells o rètols de comerços humils, tendals de colors vius, contenidors i semàfors, sense oblidar la vida comercial i els mastodòntics edificis novaiorquesos, com ruscos trencats per algun edifici singular que hi contrasta per la forma i el color. I sense oblidar tampoc aquestes perspectives de carrers on s'arregleren edificis desiguals, buscant unes composicions que defineixen expressivament la personalitat d'una pintora amb una tècnica impecable i exemplar.

Amb una vintena d'exposicions a l'esquena, Neus Martín Royo, jove com és, no ha estat mai una "promesa". Com a pintora, va créixer amb rapidesa. Jo diria que va néixer amb una clara visió d'allò que perseguia i que de seguida va aconseguir. I alhora, ha mostrat sempre una capacitat de treball admirable. Dins l'actual exposició, al costat dels seus temes habituals, trobem peces fasci-nants de temes portuaris, veiem allò que arriben a donar de si els grans cascos dels vaixells atracats als molls i, com a mostra de la seva pinzellada àgil i suggeridora (mai servilment imitativa), tenim aquesta visió de la ciutat des de la muntanya en una peça de gran format que ve a resultar un exemple il·lustratiu de la seva tècnica i de la seva potencialitat com a artista.

